

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.
ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
" шестъ месеци 12 лева ср
" три " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнася до вѣстника
надписна са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Неплатени писма не са приематъ
Ржкописи назадъ се неврщатъ.
За Обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ пръвѣ пътъ 20 ст.
За " " вторий " 10 ст.

Руссе 19 Мартъ 1884 год.

Нашата извънредна охота, да захващаме всѣко предприятие съ голѣма ревностъ и въсхищение, безъ да мислимъ за слѣдствието, нашата наклонностъ, да се занимаваме съ голѣми работи, безъ да глѣдаме на средствата и обстоятелствата позволяватъ ли, е станала пословична. Ний въ цю не си опитахме честта? Читалища, женски дружества, клубове, дружества за голѣми предприятия, сичко правихме и правимъ, нъ скоро имъ се наситихме. Насъ безъ всѣка церемония, можатъ да ни оприличятъ, въ това отношение на дѣлца. Съ каква радостъ, съ каква готовностъ дѣтето приема да върши нѣщо, но и съ каква немарливостъ и небрежне свършва захваната си играчка.

Отъ нѣколко врѣме, у насъ се яви новъ твърдѣ важенъ и деликатенъ въпросъ, съ когото ще докажемъ навѣрно, пакъ нашата готовностъ и живостъ, а най-послѣ и нашата слабостъ.

Това ново нѣщо е свитото общо-желаное "Съединение" на Источна България съ Сѣверна България.

Този въпросъ се яви почти ненадѣйно, отъ нѣколко честолюбци. Кой може да откаже че до сега този въпросъ не е разискванъ, обмислянъ и разглѣданъ веѣстрапно, както е необходимо за подобни жизненни въпроси? Кой може да откаже, че съединението не е първото условие за съществуването на Българ. Народъ?

Особенъ единъ вѣстникъ въ Источна България бѣше даже създаденъ, да освѣтли всичкитѣ Българи и цѣлъ свѣтъ, по този деликатенъ въпросъ, нъ който вѣстникъ за зла наша честъ се обърна въ органъ на нѣколко мерзавци. Отсамъ и отвѣдъ България нищо друго не направихме. Това не показва ли, че врѣмето за да се положи този въпросъ връхъ массата, не е дошло; че ний отвѣдъ и тукъ, не сме пригответени за разрѣшението му, и че имаме нужда първомъ да се организираме, да се освободимъ вътрѣшно, да се видимъ най-послѣ гдѣ се нахождаме слѣдъ толкова удари, които претърпя Сѣверна България и пр. и пр.

Но нашитѣ отвѣдни патриоти (!) не тѣй мислятъ. Въ тѣхната глава се родила идѣята, че врѣме е дошло да се изгони този, който не ги остави свободно да преобърнатъ Источна България на тѣхна мошья, съ ненаситното си ламтенне да испълняватъ 4 — 5 държавни служби, да преораватъ мѣритѣ на селското население, да правятъ палати съ Българ. цотъ и пр. и пр. и тѣ желаятъ да ѝ испълнятъ. За средствата тѣ малко се грижатъ: тѣ най-добрѣ знайтъ че желанието за

съединението на двѣтѣ България е тѣй силно, щото се е обърнало на страсть и, че това желание ще отиде по-напрѣдъ отъ разума, хладнокрвнието и чакание момента и че сама интелигенцията ще вземе прѣдъ видъ:

1) че цѣльта на всичката тая комедия, която може да се обърне на трагедия, е достигане нѣкои амбициозни цѣли на нѣкого си и нѣкои отсамъ и отвѣдъ България;

2) че бѣдната Македония, въ такъвъ случай, е за всѣкога изгубена за насъ, защото вече нѣма да видимъ легионитѣ и миллиардитѣ на нашата избавителка за избавлението на злочестата Македония; тя е имала и има своитѣ завѣтни цѣли — Цариградъ и Дарданелитѣ. Съ съединението на Источната и Сѣверната България, тя постига почти тия цѣли. Не напразно нѣйнитѣ представители отъ двѣтѣ България са събрали въ столицата за споразумѣние, какво повѣдение да държатъ въ това обстоятелство;

3) че имената на князветѣ Валдемаръ и Карагеоргиевичъ често се спомѣнуватъ;

4) че съюза на Россия съ Германия е още пресенъ;

5) че очитѣ, най-послѣ, на Австрия сѣ обърнати къмъ Солунъ и Егейското море. Тя съ четири очи чака едно смущение за да окупира тая страна и подъ претенция да ѝ нарѣди, за да може, както Босна и Херцеговина, да ѝ задържи за себѣ си.

Нека сега попитаме нази си, готови ли сме за съединението? Ще можемъ ли да постигнемъ сега, при тия обстоятелства историческата си задача — Санъ-Стефанска България? Какъ ще свършимъ ние тая доста трудна работа? Австрия чрезъ обетоятелствата, безъ кръвопролитие усвои толкова страни; подобни обетоятелства присъединихъ нѣколко мѣста на Гръция, Черна-Гора и Сърбия. За това трѣбова да почакаме подобно обетоятелство.

Нашата единственна за сега цѣль трѣбова да е: Македония съ Автономно управление или, ако е възможно, съединението и съ Источна България.

Веднѣжъ тия двѣ страни тѣй съединени, лесно ще е съединението имъ съ сѣверна България. При испълнение русеката завѣтна цѣль, ний сме съединени. Услуга за услуга. Ний трѣбова да бѣдемъ внимателни, осторожни и политични, да се неизлагаме на случайности, които вмѣсто полза, можтъ да ни нанесятъ врѣда. Ажже оня, който казва: че имало хора, които не желаяли съединението на Тракия съ Българското Княжество. Сички го искаме и желаемъ, нъ нека първо добрѣ размислимъ, какъ и кога да го свършимъ.

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и въ околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ

(Продължение)

УСТАВЪ

на

Българскиятъ Революционни Централни Комитетъ.

ГЛАВА I.

Цѣль.

Членъ 1. Българскиятъ Революционни Централни Комитетъ има въ рѣцетѣ си такава еда власть, каквато и сѣко привременно правителство. Той трѣбва да *приготови и да довърши революцията*, съ всичкитѣ нравствени и материални средства, да каже на кратко, той има слѣдующитѣ задачи: а) да распространява между нашиятъ народъ иди за бунтъ чрезъ пропаганда; а тая пропаганда ще става чрезъ частнитѣ комитети и чрезъ печатъ; т. е., чрезъ вѣстници, бумажически книжки и проч.; б) за извършението на всичкитѣ тѣзи, и на самата революция, нарѣдихъ се хора, избрани по съгласие на по-голѣмата частъ на Българскиятъ народъ и съставихъ Централенъ Български Революционни Комитетъ.

2) Пребиванието на б. ц. р. комитетъ е въ Българско; но именно въ кой градъ? нѣма да се знае на всякаде и нийдѣ.

3) Българския централни революционни комитетъ състои отъ единъ председателъ, единъ подпрѣседателъ, единъ помощникъ кассиринъ и още седемъ члена, между които единъ свещеникъ, председателъ, писаръ, касиръ и тѣхнитѣ помощници сѣ избиратъ отъ членовѣ на Комитета; въ нужда ще сѣ промѣняватъ отъ ежцитѣ и ще бѣдѣтъ подъ надзорѣтъ имъ.

4) Сичкитѣ членове на Ц. Р. Комитетъ сѣ равноправни въ събранята, които ще ставатъ въ недѣлгата два пѣти; а въ нужда и по-често. Рѣшенята въ събранята ще ставатъ по висшегласие, които председателъ подиръ нуждитѣ разисквания, обявява и рѣшенята ще носятъ Комитетски печатъ, безъ него, не сѣ припознати. Никой отъ частнитѣ комитети нѣма да знай: дѣ е Българския Централни Революционни Комитетъ? и кои лица го съставляватъ?

УСТРОЙСТВО НА БЪЛГАРСКИТѢ ЧАСТНИ РЕВОЛЮЦИОННИ КОМИТЕТИ.

5) За да може Ц. Р. Комитетъ по-лесно да нарѣди работата и приготви революцията, състави се въ градцата и въ околнитѣ по голѣми села по единъ Частенъ Български Революционенъ Комитетъ, който ще се управлява тѣй, както и Ц. Р. Комитетъ.

Частнитѣ Б. Р. Комитетъ воджтъ переписки направо съ Б. Р. Ц. Комитетъ отъ когото и зависжтъ. Писмата и рѣшенята на Б. Р. Ц. Комитета, ще сѣ отправятъ до Б. Ц. Р. комитетъ чрезъ едно тайно лице, което всѣки Б. Р. Частенъ Комитетъ ще си назнача.

6) Както Членовѣ на Централни Комитетъ не сѣ никому изявиени, тѣй сжко и членовѣ на Частни Комитетъ сж тайни; само по едно лице отъ частнитѣ комитети не изявено на Централни Комитетъ, ще бѣде назначено за да ставатъ чрезъ него сношения на Комитетитѣ, и ако падне въ неприятелски рѣцѣ, да не може да се узнае.

7) Сѣки градъ съ околнитѣ си села, състави Частенъ Б. Р. Комитетъ, който се управлява тѣй, както и Централни Б. Р. Комитетъ. Сѣки Б. Р. Частенъ Революционни Комитетъ се допитва и отправя писмата си до Б. Ц. Р. Комитетъ отъ когото и направо зависи.

Чл. 8. Кассиринъ на сѣки частенъ комитетъ ще сабира пари отъ комитетскитѣ членове, и отъ други родолюбиви лица, на които ще дава расписки за приетото количество. Тия пари ще да са даватъ на глав-

ниятъ касиринъ само по заповѣдта на централниятъ комитетъ.

Чл. 9. Сѣки частенъ комитетъ ще да сѣ старае да приготвя хора за бой, спорѣдъ чл. I, гл. I, като полага особенни грижи за събирание пари, които сж потребни за поддържанието на комитетскитѣ нужди, и преди и подиръ революцията.

Чл. 10. Частнитѣ комитети сж длѣжни да съобщаватъ на централниятъ комитетъ: а) отъ колко села сѣ состои обокността имъ; б) въ кое село колко жители има? отъ каква сѣ народностъ? и по колко? в) колко има българи юнаци способни да носатъ оружие, и колко сѣ готови на прѣвъ позивъ; г) колко оружие има, и какво е? д) има ли въ обокността имъ хора способни за войводи? и на кое мѣсто сѣ намиратъ? е) колко може да сѣ събере въ нужно време жито, пченикъ, сѣно, слама, и сичко, щото е потребно за хората и за животнитѣ; ж) колко може да има волове, овце, крави, коне, кози и пр? з) колко ахъри има и за по колко животни?

Чл. 11. Никой отъ частнитѣ комитети не може да стѣжи въ сношение съ дѣлци отъ други народности, относително за народната ни цѣль, освѣнъ съ позволенieto на централниятъ комитетъ, койго има това право, спорѣдъ чл. 4 гл. I.

Чл. 12. Сѣки членъ отъ който, и отъ каквѣто и да е комитетъ, ако бѣде принуденъ да сѣ отдалечи отъ градътъ, или отъ селото, дѣто живѣе, той е длѣженъ да каже на комитетътъ, отъ койго зависи.

Чл. 13. Сѣки членъ отъ революционерите работници трѣба да знае самъ, и да тая на сърцето си онова, което му е повѣрено. Той не трѣба да казва, не трѣба даже и да забгата за такива работи ни на любовницѣ, ни на жена, ни на дѣца, нито други му, койго може да издаде тайната. Само на ония, които могатъ да пазятъ тайната, тѣй може да позататне нѣщо, и когато вече сѣ увѣри че и тие желаятъ заедно съ него да дѣлатъ щастие и нещастие на бойното поле, то може да ги приеме като членове, съ съизволенieto на частнитѣ комитетъ, подъ койго и той зависи.

Чл. 14. Ако нѣкой отъ революционерите падне въ бѣда, то сѣки отъ другарите му, т. е. сѣки революционеренъ членъ, е длѣженъ да му помогне като види известиятъ знакъ.

Чл. 15. Ако сѣ появи нѣкой непознатъ човѣкъ, и ако поиска въ името на централниятъ комитетъ да бунт народѣтъ, или да прави други подобни нѣща то, ако би той ималъ даже и нужнитѣ знакъ (може би отъ краднатъ, или земенъ съ силата на оружieto) въ такавъ случай, койго членъ и да е, щомъ види това, е длѣженъ да яви на централни комитетъ; а пакъ човѣкътъ ще сѣ преслѣдва и убива отъ тайната полиция.

Чл. 16. Ако сѣ случи да падне лозинката въ неприятелски рѣцѣ, то въ такъвъ случай, койго изъ членовѣте и да сѣ научи за това, длѣженъ е изведнѣжъ да яви работата на свойтъ комитетъ.

Чл. 17. Ако нѣкой революционеренъ членъ сѣ научи, че неприятелите кроятъ нѣщо тайно, той трѣба изведнѣжъ да яви работата на централниятъ комитетъ; а ако може, то и на другите частни комитети.

Чл. 18. Тайната полиция е длѣжна: а) да нагледва тайно дѣлата на революционерните работници въ градътъ си, и да ги съобщава на централниятъ комитетъ; б) да испитва и да увѣрява въ точността и въ вѣрността на тайната поща; в) да шпионира турекитѣ шпионе, да слѣдува стѣжка въ стѣжка дѣлата на туреката полиция; и сичко да съобщава на централниятъ комитетъ; да гледа, щото заповѣдитѣ на централниятъ комитетъ да сѣ извършватъ, т. е. да наказватъ престѣпницитѣ на законъ; д) споразумѣнята на полицията съ централниятъ комитетъ ще да ставатъ само съ едно лице, което централниятъ комитетъ е назначилъ и което е въ сжщото време управителъ на другитѣ членове.

Чл. 19. Членовѣте на тайната поща трѣ-

ба да се хора тайни и юнаци. Тия са длъжни да пренасят писмата и писмените, или устните рѣшени и заповѣди на комитетите вѣрно и буквално, безъ да притурятъ нѣщо отъ себе си, и безъ да забораваатъ нѣщо отъ поръченията, които имъ са направени.

Чл. 20. Войводите сж длъжни: а) да прегледатъ позициите по българско; б) да избиратъ и опредѣлятъ бранителни точки, и да направятъ нуждните фортификационни планове за укрѣпленieto имъ; в) да назначатъ операционнитѣ и комуникационнитѣ линии; г.) да направятъ планъ за революцията; д) да приготвятъ нужниятъ воененъ законъ; и е) най послѣ да дигнатъ народните байраци, и да провъзгласатъ народната свобода.

Чл. 21. Сѣки членъ, който приема участие въ работата за освобождението на България, е длъженъ да разумѣе и да изучи добре съдържанието на тоя уставъ.

ГЛАВА V.

Срѣдствата за революцията.

Чл. 1. централниятъ комитетъ ще се снабдява съ пари: а) като прави заеми, дѣто и да намѣри, въ името на българскитъ народъ; б) като приема събраните помощи отъ частните комитети; и в) като употреби съ съгласието на частните комитети, каквито начини и да намѣри за най добри.

ГЛАВА VI.

Хора.

Чл. I. Съ хора (било за войводи, било за полицейски членове, било за дѣйствуещи за пръвъ пътъ войници) централниятъ комитетъ ще да се снабдява или направо самъ, или чрезъ частните комитети, споредъ нуждата, която ще той да имъ даде.

ГЛАВА VII.

Оръжия и други бойни потребности.

Чл. 1. Централниятъ комитетъ зема на себе длъжностъ да въоружава постепенно ония членове изъ частните комитети, които сж способни да носятъ оръжие.

Чл. 2. Оръжията, които централниятъ комитетъ ще да набавлява, трѣба да са прегледаватъ отъ такива хора, които разумѣватъ отъ оръжие.

ГЛАВА VIII.

За приеманieto нови революционни работници и войводи.

Чл. 1. Сѣки членъ отъ централниятъ, или отъ частните комитети, като влезе въ работата, ще да полага кѣтвта.

Чл. 2. Който иска да земе участие въ работата ни, той трѣба да има препоръка отъ нѣкого изъ познатитѣ, вече революционни работници.

Чл. 3. Когато на нѣкого отъ работниците са препоръка нѣкой вжикашенъ човѣкъ, то той трѣба по напредъ да го испита: кой е той? отъ де иде, какво иска, какви му са мислите и пр. Послѣ сякото това, той е длъженъ да яви за сичко на централниятъ комитетъ, като прибави още и добъръ описъ на физиономията му и вж обще на сичкиятъ му характеристични свойства; а пакъ него да го задържи до тогава, до дѣто приеме отговоръ отъ комитетътъ.

Чл. 4. Когато на комитетътъ са обади, че нѣкой си, изпроводенъ отъ нѣкого, или отъ нѣкое дружество, иска да влѣзе въ споразумѣния: то той (комитетътъ) е длъженъ да яви на тайната полиция, за да го испита; а пакъ въ сякото време да си увѣри и самъ писмено, или устно отъ човѣкътъ, когото нарочно трѣба да проводи до ония, които сж препоръчале най напредъ работникътъ, или пакъ направо до оновова, отъ когото той казва, че е билъ изпроводенъ. Когато комитетътъ си увѣри, че проводениятъ, или препоръчаниятъ, човѣкъ е чистъ, то влиза съ него въ споразумѣние, и то посредствомъ едного човѣка, когото е той самъ отбрѣдилъ.

Чл. 5. Войводите са приематъ, споредъ чл. 2, 3 и 4, гл. VIII съ слѣдующето само прибавление: когато нѣкой войвода са яви на централниятъ комитетъ, и иска да бжде приетъ, то той по напредъ трѣба да положи испитъ отъ нужднитѣ военни познания предъ комисията, която е наредилъ централниятъ комитетъ: Тогава, споредъ знанията си, той ще да земе приличното си мѣсто. Безъ испитъ не е приетъ ни единъ войвода.

ГЛАВА IX.

За наказанията.

Чл. 1. Сжртнитѣ наказания щжтъ да са извършватъ тайно; а въ случай на нуждъ на явни мѣста, по срѣдъ пландѣ.

Чл. 2. Наказанията щжтъ да извършватъ, ония отъ членовете на тайната полиция, които са падне жребие.

Чл. 3. Ожиданията и сжртнитѣ наказания ще ставатъ само по заповѣдта на централниятъ комитетъ.

Чл. 4. Ако нѣкой, билъ войвода, билъ членъ на комитетътъ, централенъ или частенъ; съ една дума, билъ кой билъ, джрже да издаде нѣщо на неприятельтъ, ще да са накаже съ сжртъ.

Чл. 5. Ако нѣкой отъ влиятелните бжгаре, или войводи, подкупенъ отъ чуждо правителство, или отъ друго частно лице, поиска да прѣй въ работата подъ какъто начинъ и да е, то такъвъ ще са счита за неприятель на отечеството ни, и ще са накаже съ сжртъ.

Чл. 6. Ако нѣкой очерни народната ни свобода, г. е. ако наруши правото и на други народности, като насъ страждущи, то и такъвъ ще да са счита за неприятель на Огечеството ни, и ще са накаже съ сжртъ.

Чл. 7. Ако нѣкой не припознае централниятъ комитетъ, и поиска да са ония да вдигне бунтъ на своя глава, то за първи пътъ ще да му са напомни да са спре отъ предприятието си; а ако това напомняване не помогне, то той ще да са накаже съ сжртъ.

Чл. 8. Ако нѣкой отъ членовете на тайната полиция са откаже да изврши заповѣдта, която му е наложена отъ централниятъ комитетъ, то ще да са накаже съ сжртъ.

Чл. 9. Ако нѣкой отъ служителите, като напримеръ председателтъ, или други нѣкой, поиска да злоупотреби служебната си власть, то за пръвъ пътъ само ще да са яви отъ службата си; повторумъ ще да са исклучи изъ числото на работникътъ, като са нацара най напредъ писмено да припознае погрѣшката си и да я поднесе на комитетътъ; а ако и слѣдъ това са покаже обиденъ и отжкстителенъ, то ще да са накаже съ сжртъ.

Чл. 10. Ако нѣкой отъ членовете на тайната поща, или други нѣкой, джрже да говори или да овчжгожи нѣкое служебно писмо, то ще да са накаже съ сжртъ.

Чл. 11. Ако нѣкой отъ касиерите издаде за нѣщо пари безъ знанието на централниятъ комитетъ, или ако земе и да усвои и най малката частъ отъ повѣренитѣ му сумми, то ще да са накаже съ сжртъ.

Нуждно приглашение.

Централниятъ революционаренъ български комитетъ, въ името на сичките онии, които сж го избрали, ужалномощили и овластили, увѣренъ въ своята тайна позиция, и въ силата на нейното оръжие, проглашава:

I. Само централниятъ български революционни комитетъ има длъжностъ да даде знакъ за общенародно вжстание, а други нѣкой нѣма никакво право да издаде революционари прокламации и да буни народътъ, безъ знанието на българскитъ централни революционери комитетъ.

II. Нѣкой отъ българскитѣ войводи, или чорбаджии, нѣма право да представлява българскитѣ народъ предъ другитѣ народности, или да прави уговоръ съ тѣхъ, безъ знанието на централниятъ комитетъ.

III. Нѣкой нѣма право да сжгавлява какъто и за е революционаренъ комитетъ безъ знанието на централниятъ комитетъ.

Забѣлъжки. Истованиятъ уставъ са нарѣда, удобри и подгърди съ общото съгласие на ужалномощенитѣ представители отъ частнитѣ български революционни комитети, и ще трае до захванането на революцията, когато съ общото съгласие на централниятъ и на частнитѣ комитети, ще да са взмѣни по обстоятелствата. Когато са захване революцията, то българскитъ централенъ комитетъ ще да свика депутатите отъ сичките частни комитети, за да са нарѣди друго устройство. Съ една дума, тогава силата на тоя уставъ пада, и са замѣщава съ други воененъ законъ, когото войводите, съ съгласието на централниятъ комитетъ ще да нарѣдятъ споредъ обстоятелствата. Нѣма ни помага Богъ и нашата мишица! *Нанурѣдъ!* (Слѣдва)

ТРАПЕЗИЦА.

(Историческата мѣстностъ на царскитѣ палати въ г. Търново)

При многото привички въ маловремени

по трѣноста си човѣкъ и любопитството играе въ него твърдъ голѣма роля. Нѣма човѣкъ безъ любопитство, даже и дивни човѣкъ въ първоитно състояние на образъ вангето си лесно стане любопитенъ, ако гори нѣкако огромнъ огънь, да угиде да вие що е то, което му се представя прѣдъ очитѣ въ рѣдностъ или съвѣтъ ново. Обаче любопитство въображимо е съвѣтъ друго, отъ предметното и мѣжду дивни и стояция въ образовано общество. Да види или да чуе човѣкъ нѣщо, което си е въ сякостъ и друго отъ това, гдѣто слѣди отъ сякостъ ванието на нивои знаменитостъ само се мѣрка въ зѣрцалата на човѣческитѣ свѣтулки очитѣ. Голѣма е разликата да се взира човѣкъ въ мѣстностъ и то съ помощта на въображението, или съ знанията, които са иматъ придобити за тая или друга мѣстностъ, отъ колкото да полюбопитствува човѣкъ да види нѣкого прочуто по характеръ или образованието си. Отъ всичко туй, въображимо любопитство е по силно, по впечатлително, по влияние въ душата на човѣка, по е задоволителенъ, отъ колкото прѣдметното любопитство. — И колко е хубаво да глѣдаш мѣстностъ, която е била предметъ на слава, предметъ на подвиги за сладка и честита свобода и сякостъвание? . . . А и какво е жалостно, като си въображава човѣкъ въ мѣстностъ, гдѣто е имало царска гордостъ и величие, гдѣто народниятъ гласъ громоко звучал въ небосклоза отъ побѣди и битки славни и прочуги! Само шомъ стжи човѣкъ на подобно мѣсто и душата му сѣкашъ става по голѣма, хваща да усѣща въ сѣбе си по много движени на душевнитѣ сили, като че ли му са прѣсѣдвяватъ и душитъ на сякостъваниетъ *въ времето* на тая мѣстностъ. При туй какви жалки поглѣди отправя съ очитѣ си, като че ли иска да открие нѣщо ново, като че ли въ другъ оубѣда въ нозитѣ си въспрещение: *„стой не тгичи ма.“* Подобно нѣщо и азъ усѣтихъ при посѣщенето си на тая историческа и свѣта мѣстностъ, прѣди не много време.

Бѣше празникъ, Хората шавахъ на самъ на тая, едни да расилятъ тѣжни мисли отъ несполуки или теглила, други да сж понадапнатъ съ чистъ и здравъ въздухъ въ краищата на Търново, гдѣто по височинитѣ си са намира въ изобилие. Азъ прочее полюбопитствувахъ да посѣта тая мѣстностъ трапезица, за която е писано твърдъ много. Това сторихъ съ моабна на двама приятели да ма придружатъ и поприкажатъ за мѣстността нѣщичко какво знаятъ. Ето че са намѣрихме на самата височинка трапезица, тамъ гдѣто нашитѣ послѣдни царе са гордо варвеля, тамъ гдѣто нашитѣ храбри и неустаршими, отъ бой войници нѣсни юнашки са пѣли, тамъ гдѣто славата и величието е сега само предайтъ на историята! Любопитството ма принуди да разглѣдамъ по възможности почти всичко, да се по наравдамъ на тогавашнитѣ ни юнаци, които за свободата, за гордостта на българското име сж всѣкога въ бой отличавале. При разглѣжданieto ми видѣхъ и дѣтѣ ново изривати църковници, които най фактично доказватъ набожността на едновременитѣ ни братия, доказателства най истински за съществуванieto на царскитѣ палати по тая мѣстностъ, отъ които за жалостъ нищо почти не личи. Въ едната цървичка се съхраняватъ и до сега два камака искусно изработени отъ стѣлбове, по които има писано по грѣци стили и вѣрва се, че тѣзи камаки сж принесени отъ нѣкои грѣцки мѣстности, за украсение на тѣзи цървичка и за поменъ, кой знае, на нѣкой крѣвопролитна бѣтка на Българскитѣ ни юнаци — войници съ гърцитѣ. И дѣтѣ цървички сж поправени въ крѣстообразенъ видъ и дѣтѣ показватъ да сж биле изсграфисани съ свѣти мжже, отъ които за сега тукъ тамъ се съглѣждатъ глава отъ изображение на свѣти, а нѣжде и нози исподрагани отъ злобнитѣ ржѣи на агариянитѣ. Широкината и дължината на цървичкитѣ е толкова, колкото да сѣбере еднѣ до другъ стояни лица около 50—80. Глѣмъ южната страна на мѣстността на Трапезица са съглѣждатъ празни мѣста отъ развалени кѣщички, въ които навѣрно, дѣтица съ скромни и добродушни женици сж живѣли, Богу са сж молиле за храбри побѣди отъ стопанитѣ имъ — бацитѣ — супрузитѣ предводителствуванити отъ храбри Асвня! Изъ между развалени кѣщички сж съглѣждатъ и пѣтчки, по които се гордо ходили живущитѣ отъ тѣзи кѣщички една въ друга за взаимно споразумѣние, или радостни вѣсти сж разказвали за побѣдонос-

ни битки. Може да се каже навѣрно, че на Трапезица е имало около 100 — 200 къщи, отъ които сега само основанието или отъ развалени зидове личатъ, обраснѣли съ трѣви и трѣне! Мѣстността на Трапезица обема около 10,000 квадратни километра, около които има слѣди отъ зидове, които се служили може би въ видъ на крѣпостъ. Мѣстността е издигната въ видъ на трапеза, по което е взѣло и названието на мѣстността си. Около Трапезица се извира течението на р. Янтра и Трапезица се образува полуостровъ.

Какви ли древности се крѣятъ изъ тѣзи мѣстности, ако се положи опитъ да се раскопже гдѣто има съмнителностъ да се открие нѣщо драгоцѣнно за народнитѣ ни музей. Врѣжената сж крилати и невъзвратни, и време е вече да се отвори този Български Помий.

Из. Р. Зриновъ.

ДОПИСКИ.

София 15 марта 1883 год.

Гне Редакторе!

Славния „Пречекъ“ наистина си отива! Вий вече му пожелахте добъръ пѣтъ и ние му го жемаемъ отъ все срѣдце. Е да бѣхте го гледали и изучвали отъ по близко! Ще ви го опиша, да го знаятъ и вашитѣ читатели. Едно човѣче низко и дебело; космитѣ и брадата непрестанно променява, та се брѣсене и се „фризира“ по нови моди. По нѣкогажъ си турга и наочила (цивкрѣ) да изгледа по-ученъ. Никога не са расхожда пѣнгъ; сякашъ че са е родилъ въ пайтонъ. Отъ заранята до вечерята кисне въ кафенето и тамъ мѣдрува и политчанествува, защото знае доста добрѣ български. Той все ходи съ единъ високъ като кула цилиндаръ, за да се познае отъ далеко, че е „Европеецъ“. Страшно обича кокола си и паричкитѣ. Живѣе въ една прекрасна наредена къща на Нишскитъ пѣтъ, обкруженъ съ единъ салтанатъ отъ многобройни слуги и кавази. Познанията му споредъ миѣнieto на вѣщи хора неструватъ за нищо, освѣнъ че е челя тукъ-тамъ нѣщичко и го продава на ония, които неразбиратъ много. Сега този сжкпоцѣненъ господинъ ни остава!! Ама каква майстория! Распърсенъ слухъ, че е повиканъ като професоръ на пражскитъ университетъ и добритѣ хора се зачудихъ, каква блестяща корнера направилъ въ кѣдъ пакъ му е мѣстото, между ученитъ людне — въ най първата категория! Но Всичо това е лѣжа, чпста, лѣжа. За професоръ съвѣтъ не го бива, защото нищо незнае, той незнае цито да говори, както е познато на всичкитѣ ученици на Софийската Класическа Гимназия. Той си отива, струва ми се въ Египетъ, гдѣто се събиратъ всевъзможни птици отъ Англичанетѣ, защото вижда, че времената се промѣняватъ и че сега вѣе други вѣтъръ та че може и неговата тайна да се издаде. Той нѣма нищо общо съ чешкитѣ Пречковци, които си сѣдѣтъ спокойно въ къщи и пишѣтъ своитѣ съчинения. Неговото собствено име е (сполучихъ да издириме и тази тайна) Валентинъ Поповичъ и той е родомъ нѣйдѣ отъ Сърбия, Босна, Далмация или тия тамъ предѣли, за които обича май много да приказва. Като такъвъ,

говори много езици, особно френски (нѣмски хортува съвѣзмъ слабо и криво) и преди нѣколко години сполучилъ да убѣди струва ми се въ Виена, нѣкоя българенъ и дипломатъ, който настоявалъ да се повика такъвъ единъ превъсходенъ човѣкъ съ славно име въ княжеството съ всевъзможни улеснения. Че не е чехъ, това го знаятъ тукашнитѣ чеси всички, но говори чешски, макаръ и слабо. II тѣй нашата горка държавица е станала зрѣлище на единъ съвѣзмъ, страшенъ безпримѣренъ маскарлъкъ!

Незнамовъ.

Гр. Добричъ 15 Мартъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Вѣстникъ Търновска Конституция въ 13 й си брой извлича отъ едно приятелско писмо изъ гр. Добричъ нѣща, които като ги прочете човѣкъ ще си състави понятие, че това писмо, е писано съ цѣлъ да компромитира едно лице, съ своитѣ си дѣжи; въ г. Д. Поповъ за когото са говори е познатъ, не само на гр. Добричъ, нъ и на околнитѣ градове, който съ своята си блага душа можалъ е да придобие симпатията на народа още отъ какъ е възвѣдалъ въ общински животъ; — само този може да си състави противна идея, който не познава лично г. Д. Попова.

Отъ това може да заключи човѣкъ, че когато говори и изказва истинността, не трѣбва да са врие подъ булото, а на противъ трѣбва да излезе ва яве като човѣкъ откровенъ, та да го види публиката, що е за човѣкъ! Обаче за да са осветли почитаемата публика за писанието въ 13 брой на В. Търновска Конституция, ще изложатъ слѣдующето: анонимниъ корреспондентъ между другото излага че г. Поповъ е игралъ ниска роля, когато гражданитѣ правели митингъ; ще отговора на това, че г. Поповъ никаква роля въ това врѣме не е игралъ, тѣй както той и мнозина други граждани въ това врѣме бѣха на мнение да са по обмисли, да ли ще бѣде уместно да са прави заявление за свикване народно събрание или не. На клеветата, че г. Д. Поповъ до сега не е игралъ честна роля въ отношение къмъ народното добро и че въ врѣме либералното Министерство Каравеловъ, Цанковъ, е билъ либералъ, а послѣ когато повѣдалъ консервативния вѣтръ заедно съ О. Писендеръ и нѣкои чиновници е изгорилъ В. «Независимостъ», ще отговора на лжливия дописникъ, че той много са лже; господиъ Поповъ е честенъ желателъ на народното добро, той никога не са е отклонявалъ отъ своята си свободолюбива идея и той не е никакъ участвувалъ при изгарянето В. «Независимостъ»; касательно отиванието му въ Свишовъ и заравняние конституцията, може ли да са преише това само на единъ представителъ? На клеветата че той е земалъ пакети съ княжеската прокламация отъ г. Т. Шишкова отъ Варна да я занесе въ Свишовъ, и че това е измислица и клевета са доказва отъ самитѣ лица, които съ носили въпросния пакетъ, а именно: К. М. и Оскаръ Писендеръ бившия редакторъ на В. «La Bulgarie»; относително че г. Поповъ е разигравалъ комедия съ бившия Окон. Началникъ, П. А. Поповъ, и това е чиста безсрамна клевета; каква комедия е разигравалъ г. Поповъ съ рѣчении Началникъ, когато той въ това врѣме по причина че прслѣдваше всички негови незаконни постѣпки, дейдоха до стѣжковение и този послѣдний си позволи и арестува г. Попова за нѣколко часа, може това да е известно и на самия анонименъ корреспондентъ на В. Т. К., а народа като са извѣсти за тѣзи постѣпки на Началника, са стече въ правител. домъ и освободи по законенъ редъ любима си приятелъ.

Автора на въпросното писмо са стареа да каже че г. Поповъ са нарекалъ либералъ само и само да отиде въ София и играе роля съ генералитѣ, на това ще отговорѣ че г. Поповъ съ препорѣчение себе си либералъ, не е успѣвалъ да бѣде избранъ за представителъ, а по народното довѣрие са е избиралъ; що са касаете за ролята която е игралъ съ генералитѣ, това остава да го

разсѣждатъ бившитѣ негови колеги. Ова анонимния приятелъ на В. Т. К. лжливо са стареа да доказва че г. Поповъ билъ ненадеенъ да бѣде кметъ, депутатъ и председателъ на Окр. Съвѣтъ съ цѣлъ да експлоатира бѣдното население и да оничтожава законитѣ му оплаквания и да му усвоива мѣстата гдѣто си настанява добитъка, на това ще му отговора че той самъ не са избра, но по народното довѣрие, и ако човѣкъ занимава подобни длѣжности, трѣвъ тѣхъ ли ще експлоатира бѣдното население; напротивъ г. Поповъ не е експлоатиралъ бѣдното население а го е улѣснявалъ, и улѣснява въ земеделѣческото отношение, и като вѣщъ по тѣзи частъ както и по скотоводството, всякога населението сѣрдечно е жалело за да може да са избира на горѣпоменатитѣ длѣжности.

Въ заключение не е зѣлъ мисля, ако споме въ че корреспондентъ на В. Т. К. напразно са испѣва като ракъ на бѣзвиз, да оклевети господина Д. Попова и да му отнеме симпатията отъ населението, тѣй като той тѣзи симпатии която си я получилъ отъ 40 години насамъ не може да я изгуби, колкото и да го оклеветява лжливия корреспондентъ.

Слѣдователно вѣчно писано въ горѣпоменатий брой на В. Т. К., е измислица и безсрамна клевета върху единъ народенъ дѣятелъ, който въ разстояние на 40 г. са е борвалъ и бори за доброто на народа.

Единъ Добричанецъ

Орхание 16 мартъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Понеже градеца ни нѣма срдѣчества, да въздигне дѣвическо училище, то затова и момчета и момичета се помѣщаватъ въ зданието на трикласното ни училище.

За забѣлѣзване е обаче, че момичетата, които посѣщаватъ училището, сравнително момчетата сѣ съвѣзмъ малко; нъ безъ да се гадва на това, гражданитѣ ни всѣка година се условяли по една или двѣ учителки, та да се прѣподава на момичетата и ржкодѣлие.

Тая година потрѣсенъ учил. настоятелство тукъ тамъ, пораспнута за учителка и най-послѣ инсанъ кжтланда, намѣри се нѣкоя си господжица която ни твърдѣ препорѣчиха, нейни нѣкои си ближний господа.

Както и да е училището се отвори, работата се започна, и ние съ нетърпение очаквахме да ни се похвалятъ ученичкитѣ съ новата учителка, като какво имѣ (на ученичкитѣ) е показала отъ ржкодѣлието; нъ съвѣзмъ останамми замаяни, когато, ученичкитѣ захванаха да са оплакватъ, че господжицата, не се потрудила и до сега да имѣ посочи нѣщо отъ ржкодѣлието, вслѣдствие на което ученичкитѣ били принудени постоянно да си вадятъ очитѣ съ пастение на чорани и др. дреболии.

Нѣмаме нищо друго противъ учителката, неможемъ да се произнесемъ за преподаванието и на другитѣ предмѣти, защото има за това кой да наблюдава; а ще я помолимъ по единъ благъ начинъ да се потруди, та и тя да покаже нѣщо на ученичкитѣ отъ ржкодѣлието, както се правили това и другитѣ и прѣдпественници, които се получили даже и похвала за своитѣ трудове отъ гражданетѣ ни.

II най послѣ, като учителка, тя да гадѣ своята си работа, а не да се стареа най фанатически да распространява модата, като ние съ по 40 торбички отъ по-

дир фустания, въ които тѣй сѣлѣ сѣж вдали наши нѣкои младци, а захвърлили на страна, чистородното ни Българско облъкъ.

Единъ Баца.

Белоградчикъ, 12 Мартъ 1884 г.

Г-не Редакторе!

Въ 99 й брой на почитаемий Ви в. «Славяни» е напечатана една телеграмма отъ градѣтъ ни, която произведе доста неприятно печатление, на всѣки здравомислящъ и честенъ човѣкъ въ насъ. Цѣльта на безмислитѣ сгруппирани думи за да се мотивираказанитѣ пекявилъ, всѣкий здравомислящителъ вѣрвае да е узналъ отъ само прочитание. Господиъ авторъ не е ималъ друга цѣлъ, освѣнъ цѣлъ партизанска нападения, цѣлъ за отжичение. Ако цѣльта му била свѣта и благородна, ако той е ималъ съ това да покаже нѣкои престжиле вѣли, които ставали отъ учителитѣ ни, съ цѣльа несправностъ и въстановление на порядокъ, то той трѣбваше да изложи само то дѣло ю обстоителствено, като го подкрепи съ вѣднитѣ факти и собствениъ си поднитѣ а не тѣй дѣйствителността (?) да крие задъ нѣколко безмислени думи. Всичко това въ казанната телеграмма нескъствува, слѣдователно, то на жълво е лишено отъ всѣки основностъ. Намъ твърдѣ добрѣ ни е извѣсно повѣдението на стариятъ ни учителъ отъ 4 — 5 години насамъ, като учителъ и като честенъ гражданинъ. Извѣстни ни е сѣщо тѣй скромността и добритѣ отношения на учителката ни къмъ ученичкитѣ и въобще къмъ всѣчкитѣ граждани и сме твърдо убѣдени, че тѣхната свѣсть никога нѣма да имѣ позволи подобни престжичения. Като фактъ сѣщо тѣй за самата безосновностъ на телеграмата, може да ви послужи още и това, че самий ученикъ не е исключенъ изъ училището отъ старшия учителъ, а отъ самитѣ насъ училищни настоятели, съгласно е 170 отъ инструкциитѣ за окръжнитѣ училищни инспектори, защото ученичкитѣ не са били виновни въ училището; клеветника за да даде по голѣмо значение на телеграмата си и да обрне вижда се на повечето вниманието, господствому е мотивиралъ телеграмата, че бѣденъ ученикъ билъ исключенъ, че ученичкитѣ е дѣйствително бѣденъ, това не може отказа никакъ, нъ жалното е само зашто тѣй, като са е въздушевлявалъ отъ ненавистъ и интриганство, не е съобщилъ и причинитѣ, които сѣ предизвикали това исключване и отъ кого е то станало. Само тогава телеграмата до некадѣ би имала онѣзи патристическа цѣль, която е мислилъ да и придаде автора. Да се нанаса съ подобни пасквили публиченъ позоръ и клѣвета на лица добрѣ познати отъ насъ, е доста глупаво и предизвиква явно изобличение. Достаточенъ ли е фактъ само бѣдността на единъ ученикъ, за да се търпи и при най лошото повѣдение въ училището и да му са правятъ и снисхождениа при нарушавание на училищнитѣ закони. Като бѣденъ, ученичкитѣ трѣбваше да присѣдини къмъ своята бѣдностъ и доброто прѣлѣжане, скромното повѣдение, да има добри отношения, строго съблюдене училищнитѣ правила, рѣдъ и законностъ и съ това да спечели още повече на себѣ си благоволенieto не само на своитѣ учители и другари, нъ и въобще на всички ни и съ това да постигне цѣльта си, като ученикъ. Причината на неговото исключване, Господиъ Редакторе, е била причина за да въоружи нѣкои неспислениа господа противъ старшия ни учителъ и учителката и да се появѣтъ автори на подобни глупави пасквили. Като неосновна и безцѣлна поменатата телеграмма, то е и нетърпима и ний рѣшихме да Ви испроводимъ за напечатване въ единъ отъ по блискитѣ броеве на вѣстникътъ Ви настоящето опровержение.

Училищни Настоятели: } Хр. Вълчевъ.
С. Заимовъ.

Заб. р. До колкото ние познаваме главния учителъ г-на Христова въ Белоградчикъ, той е единъ честенъ и дѣятеленъ момкъ, а скромното повѣдение и смиренния характеръ на учителката имѣ, неможе никакъ да откаже; призоваваме прочее автора на телеграмата, да опровергае самъ или докаже клеветитѣ си, инакъ ще му явимъ имѣто и изобличимъ явно.

гр. Габрово, 15 Мартъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Въ 104 брой отъ 10 того на достоуважаемийтъ ви вѣстникъ, срдѣцахъ една дописка по изборитѣ, станали въ градѣтъ ни на 19 и 20 Февруарий, въ която дописника «Либералъ» въздига избраниятъ членове за Общинския съставъ и училищно настоятелство до вебѣса и която не трѣбва да се остави да мине като чиста монета.

Автора на дописката казва, че гражданитѣ тоя нѣтъ суажли да избержатъ лица много достойни; нъ азъ ще го попитамъ отъ гдѣ знае той това? Въ какво се състои достоинството на Златева, Гачева и др? Да ли въ това, че тѣ постоянно се грижатъ за себѣ си, че говорятъ винаги и на всѣко мѣсто въ името на гражданитѣ, които считатъ за мъртва масса, която очаква животъ, щастие и свобода отъ тѣхъ? Да ли въ това, че тѣ чувствуватъ въ себѣ си диктаторско произведение и не се съмняватъ въ туй, че гражданитѣ ще сѣ движатъ като глупаво стадо, щомъ тѣ подадѣтъ знакъ? Да ли въ това, че ни единъ предметъ, ни едно произшествие не може да ги накара да забравятъ за себѣ си, за своитѣ лични интереси? Дописника трѣбва да знае, че такива лица, като избраниятъ не могатъ да принесжтъ добро на обществото, къмъ което тѣ принадлежатъ. Тѣ винаги се гонили своекористни цѣли и винаги сѣ употрѣблявали низкитѣ средства за достиганieto имѣ. За да не помисляжтъ читателитѣ ви, че това е клѣвета, неса ми бѣде позволено да привѣда нѣколко примера отъ дѣлата на избраниятъ.

Членоветѣ на либералното бюро въ градѣтъ ни по общо съгласие назначихъ съвѣзмъ други кандидати за изборитѣ. Гачевъ и Сие недоволи отъ това, че ги отхвърляха, по единъ низкъ начинъ прокаражъ своята кандидатура и, разбира се, изигражъ събратилата си. . . . Я да ми каже сега «Либералъ» тая постѣпка прави ли имѣ честь? Тѣ злоупотребижъ съ довѣрието, което имѣ се даде излѣгахъ най нагло простодушнитѣ хорца; поврѣдихъ на обществото, посрѣдъ което живѣжтъ. Либерали!

Сегашния ни кметъ Цончо Пенчовъ споредъ дописника, не струвалъ нищо! За дописника и нѣговитѣ колеги нищо не струва она, който се грижи цѣлъ за добрия вървежъ на общитѣ ни работи. Злословието, противъ кѣта ни, си има причинитѣ. Прѣди Цонча Пенчовъ кметъ бѣше П. А. Гачовъ. Тоя послѣдния за да угоди на П. Михалъ, дозволи му да си провара вода отъ «извора» за една чумша, която пона мисляше да направи до къщата си. Работата се бѣше начевала. Нъ за голѣма горчевина на Попа и едноименницитѣ му, Цончо Пенчовъ, щомъ зае длѣжността си кметъ, запрѣти на П. Михалъ да прави чумша, като му каза, че вода отъ «извора» не може да се отпусне, до гдѣто не се види да ли тя стига за чумшитѣ, които се намиржтъ вѣтрѣ въ градѣтъ. Водата се прилѣри и се указа, че не може да се отпусне ни една капка вода за новата чумша която щѣше да се направи извѣнъ градѣтъ. Тая благоразумна постѣпка на новия кметъ не дойде на гадѣта на Гачева и К-ия.

Кѣта е неспособенъ още за туй, че той и старитѣ училищни настоятели изгонихъ нѣкои учители които компанията искаше на сила да ги натрапи на училищата ни. Черното расо, за което дописника спомѣнува, се злослови, защото настояваше да се избержатъ нови черковни епатропи, които да пригледатъ смѣткитѣ на старитѣ. Това се не харесваше на Гачева и Д. П. . . . , тѣй каго първая върти търговията си съ 50 хиляди гроша черковни пари, а втория си плаща борчоветѣ, располага е съ паритѣ на църквата Св. Иванъ тѣй, както си иска.

Его какви хора се избержатъ у насъ, какви егонети се вѣвиратъ въ общественитѣ ни работи.

Колкото за дописника, азъ ще го моля да бѣде по безпристрастенъ, и да не хвали тѣзи, които добрѣ не познава.

Si tacuisses, philosophus mansisses.

Единъ гражданинъ.

Елена 12-й Мартъ 1884 год.

Г-не Редакторе!

Помѣтената, въ брой 94-й на почитаемий ви вѣстникъ, дописка отъ градѣтъ ни, върху училищния вървежъ въобще и частни нападения противъ Г. г. учителитѣ и учителкитѣ,

а особено против менѣ, е написана отъ таквази ничтожна и мизерна личностъ названа С. Кършовский, която е способна да приваля само пакостъ и вѣрда на обществото, че това е тъй, азъ ще докажа фактично, ако стане нужно.

Цѣля на градъ съ призрѣние глѣда на тѣзи тварь, известна по своитѣ безобразни дѣла при Турското Владичество, за фактъ на което служи и настоящата му фигура. Повеќе да го очертavamъ не искамъ, съ това е доволно да са запознае читающата публика, и толкози не бихъ го характеризиралъ, защото не ми е свойствено, ако не бѣше го самъ предизвикалъ.

Бато съмъ напълно убѣденъ въ безпричастивото на почитаемия ви листъ, ще ми са да вървамъ, че не ще отжажите обнародванieto на настоящата ми дописка.

С. П. Гуисевъ.

РАЗНИ

Г. г. Князь Хилковъ и К. А. Цанковъ наскоро щѣли да заминатъ за Букурещъ като делегати, за да участвуватъ въ комиссията, която ще са занимае съ опредѣлението на границата мѣжду Добружа и Бѣлгария.

До 25 того се очакватъ да престигнатъ въ градъ ни военния министръ г. Кантакузиевъ и президента министръ г. Д. Цанковъ, които въ имѣто на Н. Височество щѣли да поздравятъ Австрийския наследникъ Рудолфа, когато замине прѣзъ Руссе за Цариградъ.

Съобщаватъ ни изъ Рахово, че новия окр. управитель, се отнасялъ повѣче отъ колкото трѣба строго съ своитѣ подвѣдомственни служащи, отъ които и нѣкои отчислимъ, защото не му стоели смирна!

Една обширна дописка изъ Варна ни расправя, че въ този градъ ставали често обири, убийства, взятничества и пр. и пр. и вагабонтитѣ винаги сполучвали да избѣгатъ. — Като познаваме отблизо дѣятелността и способността на Варн. градски Началникъ Г-на Н. Попова, ние отложихме обнародванieto на тая дописка, до гдѣто са увѣримъ въ истинността.

За Разградския предеждателъ на Окр. Сждъ, получихме особена дописка, въ която се описватъ нѣкакви неумѣния въ водение дѣлата.

Нашата журналистика, въ едно кратко врѣме са обогати съ нѣколко вѣстници, тия дни подъ редакцията на Г-на Я. С. Ковачева, въ София е почналъ да се издава новъ вѣстникъ подъ название „Срѣдецъ“ и както се вижда той ще служи като полуофициаленъ органъ на днешното Министерство и на доволнитѣ либерали. Желаетъ му дълъгъ животъ.

Г. Георги Братовановъ бивши Тутракански Мироний Сждия, се назначава за такъвъ въ гр. Добричъ. Г. Г. Братовановъ е честенъ и деятеленъ мъжъ съ известна практика по съдебната частъ. Неговото назначение е твърдѣ сполучливо.

Дѣлото на прочутия предѣждателъ и експлоататоръ г. Хатеновъ се разгласявало въ кодификационната комиссия, която щѣ да са като открие сичко злоупотребе, ще предаде дѣлото въ сждж.

Слухове са прѣснахъ че дѣтъ въ Министерството на правосъдието именно мѣжду Г. Министра Помянова и секретаря му, имало голѣми неспоразумѣния. До колко е истина това, остава да се извѣстимъ.

Въ Силистренската Землевъдческа каса, по подбутваното вижда са на нѣкои интригаги, се произвеждама ревизия отъ собенна комиссия. Каспера на тая каса Г. Д. Свѣщаръ е единъ честенъ мъжъ, на когото дѣлата стожатъ много по-високо отъ калпавитѣ идѣи на ония, като мислятъ да го компромитиртъ.

Г. С. Миларовъ отъ доволитѣ либерали, се назначилъ за началникъ на отдѣлението при Министерството на външнитѣ дѣла.

Консерваторитѣ се задължили да плащатъ на А. П. Шокова като редакторъ на в. „Отечество“ по 700 лева мѣсячна плата — Добръ примѣръ, за нашитѣ либерални водители.

Правителството въ Источна Румелия, било тѣй любезно, за срамъ прѣдъ свѣта, да отчисли ония чиновници, които участвували и говорили на митингитѣ, които станахъ съ цѣлъ да искатъ съединението на Тракия съ Княжеството!

Черно-горското правителство рѣшило, да направи отъ Россия единъ заемъ отъ три милиона рубли, за да си набави военни оръжия.

Въ градъ ни нѣколкомина бивши опълченци, рѣшили да направятъ на 25 того парастасъ въ паметъ на избѣсенитѣ вѣстаници прѣзъ год. 1876—77, на които коститѣ почиватъ въ руссенскитѣ гробища, а мнозина не имъ знажатъ и мѣстото. За тѣзи цѣлъ опълченцитѣ като събирали помощъ, мнозина ги отблъснали, а богати Иванци Симеоновъ далъ 1/2 рубли! — Желателно е да се обнародва дѣлия списъкъ, за да се огледатъ консерваторитѣ въ патриотизма си.

Научаваме са, че Руссенския градски Мироний Сждия общезнаменития Иванъ Христофоровъ, осждилъ заочно одного отъ учителитѣ при Руссенската реалка именно г. Т. Чернева на 25 лева глоба, за гдѣто билъ изговорилъ докрителни думи на одного отъ другаритѣ си. — Желателно е ако има подобно нѣщо, да се обнародва пресждата, на която съчинението може би да послужи за образецъ и на другитѣ сждии, особено на апелационитѣ.

Прѣди нѣколко дни престигналъ въ София повоначаленъ

началникъ на военното училище г. Сахаровъ. Надѣваме са че г. Сахаровъ, ще доведе училището въ по-добръ и заглади лопитѣ въспоминания, които остави предшественника му прочутия Ремлингенъ герой.

Въ 22 брой на „Държавния вѣстникъ“ отъ 8 марта има напечатанъ слѣдующия чуденъ и непонятенъ

ПРИКАЗЪ

№ 35

Съгласно съ доклада № 349, отъ главния лѣкаръ на гражданското медицинско управление, назначавамъ д-ра Д. П. Моллова консултантъ по хирургията при Софийската болница, съ предвидената въ бюджета плата. Това назначение да се счита отъ 1 януарий т. г.

Министръ: Д. Цанковъ

Неразбираме, какъ може едно лице да бѣде Министръ и консултантъ при една болница, при това да получава и двѣ заплати! Това трѣбва да е по новата конституция съ измѣненята, която още не сме добръ изучили.

В. „Отечество“ се чуди на днешнитѣ многочисленни премѣствания на чиновницитѣ! Ами неговитѣ патрони, когато бѣхъ министри, какво правяхъ? Тѣ непремѣствахъ, нѣ отнемахъ прехраната на най-достойнитѣ и заслуживши мъжие, като ги отчислявахъ отъ сѣка длъжностъ. Тогасъ Шоповъ пишеше писма до баба си въ „Бѣлгар. Гласъ“, клеветеше честнитѣ патриоти и се утаяваше, а днесъ се чуди на прости едни премѣствания.

Завчера, въ недѣля, на 18 й Мартъ станаха изборитѣ за окръжнитѣ Свѣти. Отъ свѣденята, които ни пристигатъ, на всѣка дѣ изъ княжеството, тия избори излѣзли въ полза на народната либерална партия, а и въ нашия окръгъ избранитѣ завчера отъ гласнитѣ изъ округа членове на Свѣта всички безъ изключение съ либерали. Ние не са съмнѣваме, че тукашнитѣ консерватори, ще подвигнатъ пакъ цѣла вѣрва отъ протести и оплаквания за нерѣдовности при станалитѣ избори, както това те сториха когато пропаднаха при общинскитѣ градски избори, но каквото и да викатъ тия призрѣни отъ народа чербаджи, фактъ е на явѣ и този фактъ е поразителенъ за тѣхъ. Достаточное е да са знае че отъ избранитѣ на 4 Марта гласни изъ гр. Руссе, нѣмаше нито единъ консерваторъ, че избирателното бюро, едногласно избрано отъ гласнитѣ, бѣше чисто либерално, че въ врѣмето на изборитѣ и до превъзгласяванието на избранитѣ, не стана никакво заявление или оплакване нито отъ единъ гласенъ, и че на новецъ изборитѣ дадохъ слѣдующий резултатъ:

За състава на Руссен. окр. Свѣтъ:

Георги Р. Цанковъ	383 гласа
Тома А. Кърджиевъ	376 „
Михаилъ Паничереки	376 „
Ибрахимъ Абдуловъ Балбунар.	376 „
Дервишъ Бей Махмудовъ	376 „
Иванъ Цвѣтковъ	374 „
Петъръ Ганевъ	374 „
Христо Касабовъ	374 „
Цани Филевъ	374 „
Немаилъ Нехливанъ отъ Батяица	364 „
Цанко Досевъ отъ Писанецъ	364 „
Георги Николовъ отъ Тутраканъ	364 „
Кавазъ Ибрахимъ Х. Мехмедовъ	362 „
Османъ Чаушъ Къжмлар.	362 „
Ахмедъ Ефенди отъ Визжъ	362 „

Консерваторскитѣ кандидати:

Иванъ Поповъ отъ Бѣла	21 гласъ
Мехмедъ Хасановъ отъ Острица	21 „
Алишъ Хюсеиновъ отъ Табанъ	21 „
Георги Вончоугау	21 „

Мехмедъ Ахмедовъ	21 „
Исмаилъ Фейзула	21 „
Вука Слави Еневъ отъ Тутраканъ	21 „
Османъ Ефенди отъ мал. Вранов.	21 „
Петъръ Шерговъ	21 „
Костаки Мариновъ	21 „
Петъръ Винаровъ	21 „
Риза Афузъ Пшибовъ	21 „
Хасанъ Бей Хамамджи	21 „
Иванъ С. Николовъ	21 „
Тодоръ Шипковъ	19 „
Стефанъ Гердански	13 „
Кръстю Поповъ	10 „
Петъръ Аврамовъ	9 „

Получившитѣ вшегласие за Сждеб. за сждатели и за Каспери на Руссенск. Землевъдческа каса тоже съ наши.

ТЕЛЕГРАММИ.

Силистра 19 Мартъ 1884 г.

Изборитѣ Окржжний Свѣтъ въ полза либералитѣ.

София 19 Мартъ 1884 г.

Днесъ стана голѣмъ митингъ отъ 600 души за съединението на двѣтѣ Бѣлгарии.

Габрово 17 марта 1884 год.

Слуха за бунтъ въ Габровската гимназия е лѣжовенъ. Подробности съ пощата.

ВЪ ПЕЧАТНИЦАТА НА В. „СЛАВЯНИНЪ“ ВЪ РУССЕ

намирайтъ се готови

РЕГИСТРИ
(по 100 листа)

за вписване издаваемитѣ отъ
Общинско (околийско или окръжно управление) за дирене на загубенъ или откраднатъ добитъкъ.

и

ОБЪЯВЛЕНИЯ
(съгласно Министерскитѣ форми).

Желаящитѣ да ги иматъ, нека се отнесжатъ до речената печатница.

Д-РЪ Д. К. ВЪЧОВЪ

Бивши членъ при Руссенский Апеллативенъ сждъ.

Честъ има да обяви на почитаемата публика, че отъ 5-й Марта т. г. отваря въ гр. Руссе, срѣщу Градското Общинско управление, постоянно

АДВОКАТСКО ПИСАЛИЩЕ.

П приема да бѣде защитникъ по углавни и повѣренникъ по граждански дѣла прѣдъ венчикитѣ сждилища въ Бѣлгария, както и да дава юридически свѣсти.

Комиссията състояща отъ нѣколко бивши опълченци, има четъта да обяви на почитаемата публика въ гр. Руссе, че на 25 того въ черковата Св. Троица слѣдъ Божественната литургия, ще се отслужи панахеда въ паметъ на погиналитѣ за Бѣлгарското освобождение опълченци. — Слѣдъ отслужаванието на молсбена, духовенството заедо съ народа, ще се отпражатъ на гробищата, за да се погребѣтъ коститѣ на погиналитѣ и избѣсени възстанавици въ гр. Руссе прѣди освобождението.